

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIO APOSTOLICA

STATUTA ORDINIS CARTUSIENSIS, AD NORMAM CODICIS

REVISA, DEFINITIVE

APPROBANTUR.

PIUSEPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Umbratilem remotamque a mundi strepitu demehitiisque vitam quotquot ex instituto suo ita traducunt, ut non modo divina mysteria aeternasque veritates omni acie contemplentur, et,

precibus Deo enixe ac continenter adhibitis, florere eius regnum cotidieque latius propagari postulent, sed etiam non tam suas quam

ceterorum culpas, per praescriptam sibi aut voluntariam animi corporisque castigationem, luant atque expient, dicendi profecto ii

sunt optimam partem, ut Maria e Bethania, elegisse. Nulla enim alia perfectior possit condicio ac lex vivendi hominibus proponi, quam, vocante utique Domino, capiant atque amplectantur; arctissima autem cum Deo coniunctione atque interiore sanctitate

eorum, qui solitariam vitam in claustris silentio degunt, ea copiose laus sanctitatis alitur, quam immaculata Christi Iesu Sponsa conspiciendam omnibus praebet atque mutandam. Nec mirari licet si ecclesiastici superiorum aetatum scriptores, ut virtutem atque efficientiam, quae in eorundem religiosorum viro-

ACTA, Vol. XVI, n. 10. — 15-10-924.

386 *Acta Apostolicae Sedis - Commentarium Officiale*

rum precibus inesset, explanando efferrent, eo usque progressi sunt, ut illas cum Moysi precibus compararent, rem commemorando

notissimam : scilicet, cum Iosue in planitie proelium cum Amalecitis commisisset, et pro populi sui victoria oraret obsecraretque Deum Moyses in proximi montis cacumine, factum

esse, ut, quoad hie tollebat ad caelum manus, Israelitae vincerent; si quando, contra, manus ob lassitudinem demisisset, tum Amalecitrae Israelitas superarent; quamobrem Aaron et Hur hinc inde Moysi lacertos sustinuisse, donec Iosue superior

e pugna discessit. Quo quidem exemplo eorum, quos memoravimus, religiosorum Sodalium preces aptissime sane significantur, utpote quae tum augusto altaris sacrificio, tum paenitentiae exercitio, tamquam duobus adminiculis, nitantur, quorum alterum quodammodo exprimit Aaron, alterum Hur refert. Sollemne est enim ac quasi praecipuum solitariis eiusmodi hominibus, quemadmodum supra diximus, ut, munere veluti publico, victimas se placationisque hostias, pro sua proximorumque salute, Deo praebeant ac devoveant. - Propterea in Ecclesia, inde a remotiore aetate, invaluit passim increbruitque perfectissimum hoc vivendi genus idemque universo christiano nomini, supra quam cuiquam credibile est, utile ac fructuosum. Nam, si « ascetas » praetereamus, qui, ab ipsis religionis nostrae primordiis, etsi domi suae, tam austere vivere consueverant, ut a Cypriano « illustrior portio gregis Christi » haberentur, constat, cum satis multi ex fidelibus Aegyptiis, idcirco quod christiani, Decio imperatore, vexabantur, in desertam Aegypti regionem confugissent, animadvertissentque plurimum solitariam eiusmodi vitam ad perfectionem adipiscendam valere, in incepto eos, vel post datam Ecclesiae pacem, perstitisse: atque ex anachoretis istis, quorum numerus tam ingens erat, ut tot in desertis degere dicerentur quot in urbibus cives, perrexisse alios procul ab omni hominum consortione vivere, alios, Antonio auctore, convenire in lauras coepisse. Hinc sensim ortum vitae communis, certis quibusdam legibus temperatae atque ordinatae, institutum; quod, celeriter per universas Orientis regiones propagatum, Italiam deinde, Gallias et proconsularem *Acta Pii PP. XI 387* Airicam, coenobiis ubique exstructus, pervasit. Quod quidem institutum, cum totum in eo positum esset, ut monachi, in cellae quisque suae recessu, ab omni exteriori ministerio alieni ac vacui,

ad caelestia unice intenderent animum, mirum quantum
christianae
societati profuit; neque enim eius temporis clerus ac populus
poterat non intueri in exemplum, maximo cum emolumento,
homines, qui, caritate Christi ad perfectissima atque asperrima
quaeque rapti, interiorum et occultam, quam ipse in Nazarethana
domo duxerat, vitam imitarentur, et ea, quae deessent,
passionum
eius, quasi hostiae Deo devotae, adimplerent. At quidem
absolutissimum
vitae contemplativae, quam vocant, institutum, procedente
tempore, aliquantum deferbuit ac resedit. Etenim, quamvis
monachi a procuratione animarum ceterisque externis ministeriis
refugerent, sensim gradatimque contigit, ut cum divinarum
rerum commentatione ac contemplatione actionem vitae
coniungerent.
Visum enim sibi est, aut sacerdotum imparem necessitatibus
operam - ut enixe postulabant Episcopi - suppleri debere,
aut de populari institutione, quam Carolus Magnus provehebat,
curam suscipi atque agi oportere; huc praeterea accedit, quod e
perturbatis passim per eas aetates rebus nonnihil forte coenobia
detrimenti ceperant ac languoris. Ecclesiae igitur vehementer
intererat, sanctissimum vitae genus, quod per tot saecula
incolume
in coenobiis exstiterat, sic in pristinum restitui, ut numquam
deforent, cuiusvis curae expertes, deprecatores, qui, perpetuo
divinae misericordiae instantes, e caelo in homines, suae
neglegentiores salutis, omne genus beneficia derivarent.
Iamvero
benignissimus Deus, qui Ecclesiae suae necessitatibus
commodisque
prospicere nullo non tempore consuevit, Brunoem, virum
insigni sanctimonia, delegit, qui vitam contemplativam ad
nativae integritatis laudem revocaret. Qua de causa is
Cartusiensem
Ordinem condidit, quem suo penitus imbuit spiritu
iisque munivit legibus, quae Sodales ad emetiendam celeriter
interioris sanctitatis asperrimaeque paenitentiae viam, quavis
remota externi ministerii officiique perfunctione, efficaciter
permoverent,
itemque ad perseverandum, animis nunquam remissis,
388 Acta Apostolicae Sedis - Commentarium Officiale
in eadem vitae severitate atque asperitate stimulantur. Atque

in comperto est, Conditoris sui Patrisque Legiferi spiritum
Cartusienses ita, novem paene saeculorum decursu, retinuisse,
ut, contra atque aliis Sodalitatibus contigit, nulla Ordo, tam
diuturno temporis spatio, emendatione seu, ut aiunt,
reformatione
indiguerit. Cui autem admirationem viri isti non moveant,
qui, ab societate hominum seiuncti prorsus in omnem vitam ac
segregati, ut aeternam eorum salutem occulto quodam tacitoque
apostolatu tueantur, in cellae quisque suae solitudine sic degunt,
ut illinc nulla de causa, nullam ob necessitatem, nullo anni
tempore
discedant? Iidem vero, statis per diem noctemque horis,
in Aedem sacram conveniunt, non ut, more ceterorum Ordinum,
psallant, sed ut « viva et rotunda voce » divinum officium, nullo
instrumentorum succentu et ad vetustissimos suorum codicum
gregorianos concentus, totum atque integrum concinant: quos
quidem Sodales piissimos, ita Deum pro Ecclesia hominumque
emendatione inclamantes, cur misericors Deus voti compotes
non efficiat?- Quemadmodum igitur Brunoni decessoris Nostri
Urbani II existimatio ac benevolentia non defuit, qui, doctissimo
sanctissimoque viro in scholis Bhemensibus magistro usus,
eum postea Pontifex consiliarium adscivit atque adhibuit, sic
Ordo Cartusiensium, qui simplicitate praeterea ac sancta
quadam
rusticitate vitae commendaretur, peculiari Apostolicae Sedis
gratia
fructus continenter est. Neque minore Nosmet Cartusienses
Sodales
caritate prosequimur, neque minus cupimus saluberrimum
eiusmodi
institutum provehi latius atque amplificari. Etenim, si
unquam alias tales in Ecclesia Dei esse anachoretas oportuit, at
potissimum hodie esse ac vigere oportet, quando tot cernimus
christianos, caelestium rerum commentatione posthabita, immo
etiam omni aeternae salutis cogitatione deposita, terrenas opes
voluptatesque corporis effrenate persequi atque ethnicos mores,
Evangelio omnino adversos, induere et privatim publiceque
exhibere. Atque sunt fortasse qui adhuc censeant, virtutes, quae
iniuria passivae nuncupantur, dudum obsolevisse et pro vetere
claustrorum disciplina latiore liberalioremque substituendam
Acta Pii PP. XI 389
esse virtutum activarum exercitationem: quae quidem opinio -

quam immortalis memoriae decessor Noster Leo XIII in
Epistula

Testem benevolentiae, die xxn mensis ianuarii an.

MDCCCXCIX

data, refutando ac diluendo reprobavit - nemo non videt quam
sit christianae perfectionis doctrinae atque usui probrosa et
exitialis.

Facile, ceteroqui, intellegitur, multo plus ad Ecclesiae incre- "\
menta et humani generis salutem conferre eos, qui assiduo
precum

macerationumque officio funguntur, quam qui dominicum
agrum laborando excolunt; divinarum enim gratiarum copiam
nisi in agrum irrigandum illi e caelo deducerent, iam evangelici
operarii sane tenuiores e labore suo fructus perciperent. Quan- j
tum autem spei exspectationisque Sodales Cartusienses de se
Nobis commoveant, dicere vix attinet; siquidem, cum legi
Ordinis

propriae non tam accurate quam generoso quodam animi
impetu pareant, eiusdemque observatio legis facile ad altiorem
sanctitatem animos conformet, fieri nequaquam potest, quin
religiosi ii viri apud miserentissimum Deum validi pro populo
christiano deprecatores fiant atque existant. Eiusmodi sane
Statuta, quibus Ordo Oartusiensium regitur, digna decessoti
Nostro Innocentio XI visa sunt, quae «Apostolici muniminis
patrocinio » roborarentur: Constitutione enim Apostolica

Iniunctum

Nobis, die **XXVII** mensis martii an. **MDCLXXXVIII** data,
Statuta,

quae memoravimus, specifico modo, ut aiunt, approbavit.

In qua quidem Constitutione legimus ampla a decessore eodem
Nostro tributa Cartusiensibus viris praeconia, quae eo maiorem
habent gravitatem, quod a Pontifice ob sanctissimam vitam
inlustri profecta sunt: qui quidem scribere non" dubitavit,
Romanos

Pontifices decessores suos eundem Ordinem «velut arborem
bonam in agro militantis Ecclesiae dextera Domini plantatam,
ac fructus uberes iustitiae iugiter producentem merito »
appellasse,

et se « Ordinem praedictum, et illius personas non cessantes
in rerum divinarum contemplatione sublimium Domino
famulari,

in visceribus » gerere « caritatis ». Cum vero eadem Statuta ad
Codicem iuris canonici accommodari iam nunc oporteret, quibus

Sodalibus Cartusiensibus ius esset coeundi, ii in Capitulum
Gene390

Acta Apostolicae Sedis - Commentarium Officiale

rale convenerunt, ut rem eonlatis consiliis perficerent. Atque
-optime quidem perfecere, iis praeterea abrogatis legis capitibus
moribusque usu inductis, quae, incolumi prorsus vitae instituto,
obsoleverant aut temporibus iam non congruere visa sunt,
additisque, contra, nonnullis Capitulorum Generalium
praescriptis.

Quam equidem legem, latino sermone conscriptam, atque
ita, ut diximus, emendatam ac recognitam, prouti aequum erat,
Sacrae Congregationi religiosorum Sodalium negotiis
praepositae

perpendendam detulimus. Eius autem tenor hic est qui sequitur,
videlicet:

STATUTA

ORDINIS CARTUSIENSIS

etc.

INCIPIT PROLOGUS

IN STATUTA ORDINIS CARTUSIENSIS

Ad Dei laudem subditorumque omnium communem salutem
et pacem et observantiae regularis augmentum, ...
et quae sunt reliqua.

Cum autem Minister Generalis Ordinis Cartusiensis et omnes,
qui iure suo in Capitulum Generale convenerant, a Nobis
demisse

efflagitassent, ut Statuta, quae in Constitutionem Apostolicam
supra inseruimus atque incmsimus, apostolica auctoritate
adprobaremus,

eorum Nos votis concedere atque obsecundare perlibenter
deliberavimus. Itaque Statuta Ordinis Cartusiensis, ut,
correcta atque emendata, supra referuntur, auctoritate Nostra
apostolica approbamus et confirmamus, iisdemque inviolabilis
apostolicae firmitatis robur adiicimus, et omnes ac singulos
defectus,

si qui in ea inciderint, supplemus ac sanamus. Novimus
profecto, Cartusienses Sodales nulla egere hortatione Nostra, ut
legem sibi datam, quemadmodum antehac observarunt
constanter

ac fideliter, sic in posterum, summo animorum ardore,

Acta Pii PP. XI 391

sequantur. At tamen, ut stimulos iis admoveamus ac
peculiarem

alteram paternae benevolentiae in eos Nostrae
significationem
edamus, per has Nostras Litteras in perpetuum concedimus,
ut quotannis, die octavo mensis iulii, quo die, ipsis sane
memorabili, Ordinis Statuta ab Apostolica Sede denuo
adprobata
sunt, omnes ex Ordine Cartusiensi Sodales, qui suam
cuiusque
ecclesiam inviserint aliisque usitatis condicionibus
satisfecerint,
plenam admissorum suorum veniam lucrari in Domino
queant.
Haec mandamus, decernentes, praesentes Litteras, et
Statuta
in eas inserta atque inclusa, firma, valida atque efficacia
semper exstare ac permanere, suosque plenos atque
integros
effectus sortiri et obtinere, illisque, ad quos spectant aut in
posterum spectare poterunt, nunc et pro tempore
amplissime
suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum,
irritumque
ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a
quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari
contigerit. Non obstantibus contrariis quibuslibet, etiam
speciali
atque individua mentione dignis. Volumus autem, ut harum
Litterarum exemplis atque excerptis, etiam impressis, manu
alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo viri in
ecclesiastica
dignitate constituti munitis, eadem prorsus fides adhibeatur,
quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel
ostensae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die vni mensis iulii
anno MDCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. Card. GASPARRI O. CARD. LAURBNTI

a Secretis Status S. Congreg. de Religiosis Praefectus

Dominicus Jorio, *Protonotarius Apostolicus.*

Vincentius Bianchi-Cagliesi, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco £8 Plumbi.

